

CAPITOLUL 1

„La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.”

Modul în care Duhul Sfânt începe această carte unică este surprinzător. El ne duce imediat în prezența lui Dumnezeu. Orice introducere este lăsată deoparte. Suntem duși direct la Dumnezeu. În același timp Îl auzim pe Dumnezeu rupând tăcerea pământului și Îl vedem luminând întunericul pământului, pentru a crea un domeniu, în care să-Și poată arăta puterea veșnică și divinitatea Sa (Romani 1.20). Aici nu există nimic care ar putea satisface curiozitatea, nimic pentru speculațiile minții omenești. Aici găsim măreția și realitatea adevărului divin, așa cum acționează el în puterea lui morală (etică) asupra inimii și a minții. Chiar dacă geologii cercetează adâncul pământului și aduc la lumina zilei rezultatele, care pretind să întregescă sau să contrazică documentul divin, chiar dacă fac cercetări cu privire la trupuri petrificate - un ucenic al Domnului se pleacă cu bucurie sfântă în fața Cuvântului lui Dumnezeu. El îl citește, îl crede și se închină. Să începem și noi în acest duh cercetarea acestei cărți! De-am înțelege ce înseamnă „a locui toată viața în Casa Domnului” (Psalm 27.4) și de-am continua cercetarea conținutului prețios al Sfintei Scripturi într-un duh de adevărată adorare!

„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.” Cele dintâi cuvinte ale Sfintei Scripturi ne pun în prezența Aceluia, care este izvorul nesecat al oricărei binecuvântări. Nu găsim aici dovezi amănunțite pentru existența lui Dumnezeu. El Se descoperă pe Sine Însuși. Dumnezeu Se face cunoscut prin lucrările Sale. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui” (Psalm 19. 1). „Doamne, toate lucrările Tale Te vor lăuda!” – „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice!” (Apocalipsa 15.3). Numai un necredincios sau un ateu caută dovezi despre existența Aceluia care, prin cuvântul gurii Lui, a creat lumea și care S-a descoperit El Însuși ca Dumnezeul Atotștiutor, Atotputernic și Veșnic. Cine altul decât „Dumnezeu” a putut „face” (crea) din nimic orice lucru? „Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume: așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește” (Isaia 40.26). „Căci toți dumnezeii popoarelor sunt niște idoli, dar Domnul a făcut cerurile” (Psalm 96. 5). În cartea Iov, capitolele 38-41, în cuvinte minunate, Domnul Însuși se referă la lucrarea creației, ca o dovadă de netăgăduit a atotputerniciei Sale. În timp ce aceasta îi arată minții cea mai lămurită și cea mai puternică dovadă a atotputerniciei Sale, ne atinge inima cu bunăvoința Sa, care se descoperă în ea. Totul este divin: și măreția și iubirea, și puterea și bunăvoința plină de duiosie!

„Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric” (versetul 2). Iată într-adevăr un loc în care numai Dumnezeu putea să lucreze! Acolo omul nu avea niciun loc, până când și el, ca toate celelalte, a devenit un obiect al puterii creatoare. Dumnezeu era singur în creație. Din locuința veșnică a luminii, El privea pământul pustiu și gol, pe care trebuia să se împlinescă planurile și hotărârile Sale minunate și unde Fiul veșnic trebuia să trăiască, să lucreze, să mărturisească și să moară, ca să descopere lumii perfecțiunile minunate ale divinității. Peste tot era întuneric și haos; dar „Dumnezeu este un Dumnezeu al luminii și al orânduiei.” „Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric” (1 Ioan 1.5). Niciun fel de întuneric și neorânduială (naturală, morală, intelectuală

sau spirituală) nu poate să dăinuiască în prezența Lui.

„Și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor“ (versetul 2). El Se mișca urzind deasupra locului acțiunii Sale viitoare. Într-adevăr, un loc întunecos, un loc care Îi oferea un câmp întins de lucru Dumnezeului luminii și al vieții. Numai Dumnezeu putea să lumineze întunericul acesta și să facă să țâșnească viața din el, înlocuind haosul cu rânduiala și creând o întindere între ape, unde viața putea să se răspândească fără teamă de moarte. Lucrările acestea erau vrednice de Dumnezeu.

„Dumnezeu a zis: „Să fie lumină! Și a fost lumină“ (versetul 3). Ce simplu, și totuși divin! „Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește se face“ (Psalm 33.9). Necredinciosul vrea să știe: Cum și când? - Răspunsul este: „Prin credință, pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd“ (Evrei 11.3). Acest răspuns mulțumește un suflet care vrea să se lase povățuit. Înțelepciunea lumii poate zâmbi disprețuitor cu privire la aceste lucruri și le poate numi neștiință sau credulitate, potrivită unei epoci barbare, dar nedemne pentru oameni care trăiesc într-un secol progresist al istoriei lumii, în care știința ne-a familiarizat cu fapte, despre care niciun scriitor inspirat n-a știut. Ce înțelepciune! Ce știință! Nu, mai degrabă ce nebunie! Ce absurditate! Ce incapacitate de a înțelege scopul și intenția Sfintei Scripturi! Desigur, Dumnezeu nu vrea să facă din noi oameni de știință. Intenția Sa este să ne conducă în prezența Sa, ca închinători, cu inimile și mințile luminate și călăuzite de Sfântul său Cuvânt. Dar aceasta nu este suficient pentru așa-numitul filozof. Nu, el disprețuiește prejudecățile obișnuite și meschine, cum le numește el, ale ucenicilor fideli Cuvântului și ia plin de încredere telescopul pentru a descoperi lumile îndepărtate. Sau coboară în adâncimile pământului pentru a cerceta straturile, formațiile, petrificările, care după părerea lui, ar completa ceea ce ne spune Sfânta Scriptură, dacă nu stau chiar în contradicție cu aceasta.

În ce ne privește, noi cei credincioși, nu avem nimic a face cu „împotrivirile științei, pe nedrept numite așa“ (1 Timotei 6.20). Credem că toate descoperirile adevărate, fie în univers, fie pe pământ, se vor potrivi întotdeauna cu cele scrise în Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu, atunci trebuie respinse de cel care este un prieten al Scripturii. Aceasta dă inimii celui credincios o mare liniște într-un timp plin de speculații savante și de teorii pompoase, care din păcate dezvăluie doar raționalism și necredință. Este foarte necesar ca inima să fie bine întemeiată cu privire la autoritatea, perfecțiunea și inspirația divină a Cărții sfinte, căci în aceasta se află singura armă de apărare împotriva raționalismului pe de o parte și a superstiției pe de altă parte. Cele mai importante cerințe pentru timpul de acum sunt o cunoaștere adâncă a Cuvântului și o supunere desăvârșită la tot ce spune el. Să dea Dumnezeu ca, prin harul Său mare, această cunoștință și această supunere să crească în mijlocul nostru!

„Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte“ (versetele 4, 5). Avem aici cele două mari simboluri așa de des folosite în tot Cuvântul lui Dumnezeu. Prezența luminii dă naștere zilei; lipsa luminii dă naștere nopții. Tot așa este și starea sufletelor. Sunt fii ai luminii și fii ai întunericului; deosebirea este cât se poate de vizibilă. Toți aceia pe care i-a luminat lumina vieții, i-a cercetat Răsăritul cel de sus (Luca 1.78), toți aceia care au văzut lumina cunoștinței lui Dumnezeu, prin Isus Hristos (2 Cor. 4.6), ori cine ar fi și ori unde s-ar afla, sunt fii ai luminii și ai zilei. Pe de altă parte, toți aceia care sunt din fire în întuneric, orbire și necredință, și ale căror inimi n-au fost

luminate prin credință de razele Soarelui dreptății, sunt înveliți în întunericul nopții spirituale și sunt fii ai întunericului, fii ai nopții.

Drag cititor! Stai puțin și întreabă-te în prezența Aceluia care cercetează inimile, din care din aceste două categorii de oameni faci parte. Nu există nici o îndoială: stai ori de o parte, ori de alta. Poți să fii sărac, disprețuit sau neștiutor; însă, dacă harul a acționat și te-a pus în legătură cu Fiul lui Dumnezeu, care este lumina lumii (Ioan 1. 4), atunci ești un fiu al zilei, și, în curând, vei străluci ca o stea în slava cerească, în care Mielul înjunghiat va fi punctul central pe veci. Lucrul acesta nu vine de la tine, ci este rezultatul hotărârii și al acțiunii lui Dumnezeu Însuși, care ți-a dat lumină, viață, bucurie și pace prin Isus și jertfa Sa desăvârșită. Dar, dacă încă nu cunoști acțiunea și influența luminii divine și dacă nu ți-au fost încă deschiși ochii, ca să vezi frumusețe în Fiul lui Dumnezeu, - chiar dacă ai o inteligență mare și ai toate comorile filozofiei, chiar dacă ai băut din toate izvoarele înțelepciunii omenești, chiar dacă ai toate atestările pe care le pot da școlile acestei lumi, - ești un fiu al nopții și al întunericului (1 Tesaloniceni 5.5). Dacă mori în această stare, vei fi învăluit de întunericul și de spaima unei nopți veșnice! Oprește-te deci, nu mai fă niciun pas măcar până nu te încredezi bine dacă ești un fiu al zilei sau al nopții!

Următorul punct, spre care doresc să mă îndrept, este crearea luminătorilor. „Și Dumnezeu a zis: «Să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne care să arate vremile, zilele și anii; și să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul.» Și așa a fost. Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, și anume: luminătorul cel mai mare ca să stăpânească ziua, și luminătorul cel mai mic ca să stăpânească noaptea; a făcut și stelele“ (versetele 14-16).

Soarele este izvorul luminii și punctul central al sistemului nostru. În jurul lui se mișcă alte corpuri cerești mai mici, care primesc lumină de la el. De aceea soarele poate fi privit ca un simbol adecvat al Aceluia, care va răsări în curând ca să aducă tămăduirea sub aripile Lui pentru cei care se tem de Domnul (Maleahi 4.2). Această imagine se arată și mai luminoasă pentru cel ce a văzut vreodată, după o noapte de veghe, soarele răsărind și aurind văzduhul cu razele sale strălucitoare. Ceața și umbra nopții se risipesc și parcă toată făptura urează bunvenit luminătorului zilei. Așa va fi când Soarele neprihănirii va răsări; umbra nopții va fugi și toată făptura se va bucura de aceste zori de dimineață fără nori, începutul unei zile de slavă fără sfârșit.

Luna, întunecoasă în sine, își primește mereu lumina de la soare (este interesant că printr-un telescop bun luna oferă imaginea unei naturi ruinate). După ce soarele apune se arată luna și răsfrânge asupra lumii învăluite în întuneric razele captate. Dacă este vizibilă ziua, luna se vede doar ca o lumină pală; aceasta este urmarea apariției sale în prezența unei străluciri mult mai mari. Câteodată, pământul și influențele sale se intercalează și ascund prin nori sau ceață lumina argintie a lunii.

Soarele este o imagine a lui Hristos, iar luna este o imagine a Bisericii sau a Adunării. Hristos, izvorul luminii ei, nu poate fi văzut acum de ochiul natural. Lumea nu Îl vede, dar Biserica Îl vede și este răspunzătoare să răsfrângă razele Sale peste o lume cufundată în întuneric. Biserica lui Dumnezeu oferă lumii o cale de a învăța ceva despre Hristos. „Voi sunteți epistola noastră, cunoscută și citită de toți oamenii“, zice apostolul; și mai departe: „Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos“ (2 Corinteni 3. 2-3).

Ce poziție plină de răspundere are Biserica! Cât de mult ar trebui Biserica să vegheze ca nu cumva să se ivească vreo piedică în calea ogîndirii luminii cerești a

lui Hristos! Cum poate Biserica să oglindească această lumină? Prin faptul că o lasă să lumineze asupra ei în toată strălucirea. Dacă Biserica ar umbla doar în lumina lui Hristos, ar reflecta fără îndoială această lumină și astfel și-ar împlini chemarea pe care o are în lume. Luna nu are o lumină a ei proprie. Așa este și cu Biserica. Ea nu este chemată să fie în atenția lumii, ci este chemată să răsfrângă lumina pe care o primește. Biserica trebuie să cerceteze de aproape calea pe care a umblat Domnul și să calce pe urmele Lui, prin puterea Duhului Sfânt care este în ea. Dar vai! Lumea cu ceața și cu norii ei, se așază, deseori, în calea luminii și o ascunde și pătează epistola, așa că lumea abia mai poate zări câte o licărire slabă de tot din trăsăturile de caracter ale lui Hristos în cei care poartă numele lui Hristos (creștini). Așa se face că nu rareori lumea descopere în creștini mai degrabă o jalnică deosebire decât o asemănare cu Hristos. Să-L contemplăm tot mai mult pe Hristos, într-un duh de rugăciune, ca să fim și mai mult în stare să prezentăm o imagine fidelă a Lui!

Stelele sunt niște luminători foarte îndepărtați, care luminează pe alte tărâmurii și nu se află în legătură directă cu sistemul nostru solar, iar noi zărim numai sclipirea lor. „Chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea“ (1 Corinteni 13.41). Așa va fi în împărăția viitoare a Fiului. El va străluci într-o lumină vie și veșnică, Trupul Său, Biserica, va răspândi în jurul ei razele Lui binefăcătoare, iar, în același timp, fiecare credincios, la locul lui, va străluci cu strălucirea deosebită pe care dreptul Judecător o va da fiecăruia ca răsplată pentru slujba fidelă din timpul nopții celei întunecoase, când Domnul nu era cu trupul între ei. Gândul acesta ar trebui să ne facă să devenim tot mai asemenea Domnului nostru (Luca 19. 12-19).

Acum apar creaturile mici ale creației. Marea și pământul trebuiau să fie pline de ființe vii. Unii cred că trebuie să vadă în lucrările fiecărei zile a creației o imagine a unei dipensațiuni și principiile ei caracteristice. Doresc să remarc că, dacă cineva vrea să cerceteze astfel Scriptura, este necesar să vegheze asupra puterii imaginației și să-și îndrepte atenția asupra concordanței generale a Scripturii, altfel există pericolul de a cădea în erori. Eu nu doresc să interpretez în acest mod și mă voi restrânge doar la ceea ce recunosc ca fiind un sens clar al textului.

Ajungem acum la locul omului, așezat peste lucrările mâinii lui Dumnezeu. După ce toate lucrurile au fost puse în rânduială, creația avea nevoie de un cap. „Apoi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, și peste tot pământul, și peste toate târătoarele cari se mișcă pe pământ.» Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: «Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ»“ (versetele 26-29). Să remarcăm schimbarea în expresii: „l-a făcut“ și „i-a făcut“ (versetul 27). Deși despre facerea femeii nu ni se vorbește decât în capitolul 2 al Genesei, totuși, Dumnezeu, chiar în capitolul 1, i-a binecuvântat și le-a dat stăpânire peste tot pământul. Toate faptele mai mici sunt puse sub stăpânirea lor: Eva a fost binecuvântată cu orice binecuvântare în Adam, și tot prin el, a căpătat ea toată vrednicia. Deși nu exista încă, totuși, în sfaturile lui Dumnezeu, era socotită ca o parte a omului: „Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și, în cartea Ta, erau scrise toate zilele care îmi erau rânduite mai înainte de a fi fost vreuna din ele“ (Psalm 139.16).

Tot așa este și cu Biserica, mireasa celui de al doilea Om. Mai înainte de a fi

veacurile era văzută în Hristos, Capul și Domnul ei, după cum este scris în Efeseni 1.4: „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui.“ Când încă niciun mădular al Bisericii nu avea suflu de viață, toate erau cuprinse în planul veșnic al lui Dumnezeu, toți erau rânduiți mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său (Romani 8.29). Conform hotărârilor lui Dumnezeu, Biserica este o parte de neapărată trebuință pentru Hristos. De aceea Biserica este chemată să fie: „Plinătatea Celui ce plinește totul în toți“ (Efeseni 1.23). Iată un nume minunat, care arată toată vrednicia, importanța și slava Bisericii!

Ne-am obișnuit cu gândul să privim binecuvântarea și siguranța fiecărui suflet în parte ca singurul scop al răscumpărării; dar o astfel de părere despre răscumpărare este neînsemnată și incompletă. Desigur, răscumpărarea aduce binecuvântarea și siguranța fiecărui om în parte, dar aceasta e numai o parte - și poate cea mai neînsemnată - din adevărul mântuirii. Un alt adevăr, mult mai de seamă, este că slava lui Hristos este strâns legată de Biserică sau Adunare. Dacă, pe temeiul Sfintei Scripturi, sunt în drept să mă socotesc ca o parte de neapărată trebuință pentru Hristos, atunci nu mă pot nicio clipă măcar îndoii că și Hristos îmi este de neapărată trebuință. Nu este de trebuință Hristos pentru Biserică? Fără îndoială. „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el“ (Genesa 2.18), și: „În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; și nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. Totuși, în Domnul, femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie, și toate sunt de la Dumnezeu“ (1 Corinteni 11.8-12). Cum fără Eva ar fi fost o lipsă în creație, tot așa ar fi fost și în noua creație, o lipsă fără Mireasa, Biserica.

Să ne gândim acum puțin și la modul în care a fost chemată la viață Eva, cu toate că lucrarea aceasta face parte din capitolul următor. În toată creația nu se găsea niciun ajutor potrivit pentru Adam. De aceea a trebuit să cadă într-un somn adânc și, dintr-o parte a ființei lui, să fie alcătuită tovarășa, care avea să fie părtașă cu el la stăpânire și binecuvântare. „Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui, și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut pe femeie, și a adus-o la om. Și omul a zis: Iată în sfârșit aceea, care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie pentru că a fost luată din om“ (capitolul 2. 21-23).

Dacă îi privim pe Adam și Eva ca o imagine a lui Hristos și a Bisericii, din aceste versete se vede lămurit că moartea lui Hristos a trebuit să fie un fapt împlinit, înainte ca Biserica să poată fi formată, cu toate că după planul lui Dumnezeu a fost văzută și aleasă în Hristos, înainte de întemeierea lumii. Este o mare deosebire între gândurile tainice ale lui Dumnezeu și descoperirea și împlinirea acestor sfaturi. Ca să se poată împlini pe deplin gândul lui Dumnezeu cu privire la alcătuirea Bisericii, mai întâi Fiul a trebuit să fie batjocorit și răstignit. El a trebuit să ocupe locul său în cer, pentru ca Duhul Sfânt să coboare pentru strângerea într-un singur Trup a tuturor credincioșilor. Aceasta nu înseamnă că înainte de moartea lui Hristos n-au fost mântuite suflete. Adam și după el multe alte mii de oameni au fost mântuiți prin jertfa lui Hristos, chiar dacă această jertfă nu fusese încă săvârșită. Dar mântuirea fiecărui suflet în parte și alcătuirea Bisericii prin Duhul Sfânt sunt două lucruri diferite. Din nefericire nu se ține seama de lucrul acesta; chiar și acolo unde este apărat conform învățăturii, se găsesc rareori rezultate practice care ar trebui să rezulte dintr-un adevăr așa de mareț. Dacă s-ar cunoaște mai bine locul unic al Bisericii, legătura deosebită, pe care o are ea cu Omul al doilea, Domnul venit din cer,

drepturile ei deosebite, și ar fi acceptate prin puterea Duhului Sfânt, ar rezulta roade bogate și frumoase (Efeseni 5. 22-33).

Dacă privim tabloul care este înaintea noastră, ne putem face o anumită imagine despre rezultatele care ar trebui să rezulte din înțelegerea poziției Bisericii. Ce iubire îi datora Eva lui Adam! Ce apropiere savura ea! Ce legătură strânsă era între ei! Ea lua parte la toate gândurile sale! Erau una în vrednicie și slavă! El nu stăpânea asupra ei, ci amândoi stăpâneau împreună. El era stăpânul întregii creații, iar Eva era una cu el. Ea era văzută și binecuvântată în el. Ea a fost făcută pentru om. Omul a fost creat cel dintâi, iar femeia este văzută în el și făcută din el.

În Psalmul 8, găsim o prezentare minunată a omului, pus de Dumnezeu peste toate lucrările Sale: „Când privesc cerurile, lucrarea mâinilor Tale, luna și stelele, pe cari le-ai făcut, îmi zic: «Ce este omul, ca să te gândești la el? Și fiul omului ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai pe jos decât Dumnezeu, și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui: oile și boii laolaltă, fiarele câmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor»“ (Psalm 8.3-8). Aici ne este prezentat numai omul, fără să fie amintită și femeia. Ea este văzută în bărbat.

În niciun loc din Vechiul Testament nu găsim o descoperire directă despre taina Bisericii. Apostolul spune clar: „Care n-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor în celelalte veacuri în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos prin Duh“ (Efeseni 3.1-11). Din acest motiv, în Psalmul 8 este prezentat numai omul; dar știm că bărbatul și femeia sunt socotiți împreună. Toate aceste imagini își vor avea, în veacurile viitoare, împlinirea lor desăvârșită. Atunci, Omul adevărat, Domnul cerului va ședea pe scaunul Său de domnie cu Biserica, mireasa Lui, și va împărăți peste creația reînnoită. Biserica, care a ieșit vie din mormântul lui Hristos, face parte din trupul Său, din carnea și din oasele Lui. Domnul Isus, ca și Cap, și Biserica, ca și Trup, formează împreună un om, cum citim în Efeseni 4: „Până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.“ Pentru că Biserica este o parte din Hristos, va avea parte de un loc deosebit în slavă. Nicio ființă nu era legată de Adam ca Eva, pentru că nicio altă ființă nu era o parte din el însuși. Tot așa Biserica va avea parte de locul cel mai apropiat de Hristos în slava viitoare.

Nu numai ce va fi Biserica, ci chiar și ceea ce este, ne pune în uimire. Acum ea este Trupul lui Hristos. Este și templul în care locuiește Dumnezeu. Dacă aceasta este vrednicia prezentă și viitoare a Adunării, din care prin harul lui Dumnezeu facem și noi parte, se cade să umblăm în sfințenie, să avem o viață predată în totul lui Dumnezeu, despărțită de cele lumești și trăită numai pentru Dumnezeu.

Să dea Dumnezeu ca, prin puterea Duhului Sfânt, să înțelegem aceste lucruri, pentru ca să ne dăm mai bine seama de felul cum trebuie să ne purtăm, potrivit cu chemarea pe care o avem. „Dumnezeu să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie, și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El i-a pus totul sub picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți“ (Efeseni 1.18-23).